

"Kâfir ve münafıkların cehennemde yanmalarını..." Buradaki "kafir" ifadesini nasıl anlamalı? Münazarat'ta kafirin iki çeşit olduğundan bahsediliyor. Bu durum hangi insanlarda tatbik edilebilir?

"Meselâ, kâfir ve münafıkların cehennemde yanmalarını ve azap ve cihad gibi hadiseleri kendi şefkatine sığdırmamak ve teville sapmak, Kur'ân'ın ve edyân-ı semâviyenin bir kısm-ı azîmini inkâr ve tekzip olduğu gibi, bir zulm-ü azîm ve gayet derecede bir merhametsizliktir."(1)

Kafir, burada İslam'ı ve imanı inkar edip ebedi cehennem ile cezalandırılan kimseler demektir. Bazı sapkın fikri akımlar, kafirlerin ebedi ateşte kalmalarını şefkate zıt olarak telakki ediyorlar ve cehennemi bu suretle inkar ediyorlar. Üstad Hazretleri burada bu sapkın fikri akıma cevap veriyor.

İslam ve imanı, her ne sebepten dolayı olursa olsun inkar eden herkes kafirdir ve ebedi ateştedir. Kafirlerin inkar gerekçelerinin farklı ve muhtelif olması bu hakikati değiştirmiyor.

Bu zamanda şefkati kötüye kullanan en önemli fikri cereyan hümanizmdir.

Hümanizm güya insan sevgisini esas alan bir insanlık dini diye tanımlanır. Eski tabirle rikkat-i cinsiyenin ifratıdır hümanizm. Hümanist ekol, insan sevgisi ve insana şefkat adı altında dinin çok hakikatlerini inkar ediyor. İnsanları sevgi ve şefkat ismi ile dalalet ve inkara sevk ediyor. "**İnsan Allah, ahiret ve peygamber gibi kavramlara muhtaç olmadan kendi başına doğruları bulur.**" tezini savunan batıl bir felsefi akımdır.

Hümanizme göre cehennem ve ceza asla olamaz, şeriatın caydırıcı ve gerçekçi kanunları katı ve acımasız olarak tanımlanır. Halbuki cehennem ve ceza kavramları hayatın ve gerçeğin bir parçası ve kati değerleridir.

Hümanizm insanları en can alıcı kavramlar ile aldatıyor, bu kavramlar ise sevgi ve şefkat kavramlarıdır. Güya sevgi ile ceza, şefkat ile cehennem birbirine zıt kavramlardır, ikisinin beraber bulunması mümkün değildir, diyerek, insanlara şüphe atıyorlar. Halbuki bu iki kavram birbirini iktiza eder, cehennem olmadan cennet lezzet vermez, ceza olmadan adalet tahakkuk etmez. Bu yüzden insanlık tarihinde ceza ve ceza evleri hayatın bir gerçeği ve güzelliğin tamamlayıcısı olmuşlardır.

Mesela, masum on kişiyi katleden bir caninin idam edilmesine insan sevgisi namına karşı çıkarlar, ama on masumun hakkını hiç nazara almazlar.

Bir köpeğe acırlar, ama düşkün ve fakir bir insana el uzatmazlar, böyle çarpık ve samimiyetsiz tavırları çoktur. Hakiki insan sevgisi ve şefkati ancak iman ve ibadet ile elde edilebilir. Yoksa şefkatin kaynağı olan Allah'ı tanımayan birisinin şefkati ve insan sevgisi mecazi ve suridir. Gerçek şefkat abidesi Peygamber Efendimiz (asm) ve onun mübarek yoludur.

Özet olarak, cehennem ve ceza kavramları bu felsefeye aykırıdır. Bu yüzden ahireti inkar ederler. Aslında bunları bu fikre sürükleyen temel nokta yersiz ve ifrat şefkat hissidir. Yani şefkatin kötüye kullanılmasından türemiş bir akımdır hümanizm.

Hz. Ebu Bekir (r.a.) Efendimizin **“Allah’ım vücudumu cehennemde o kadar büyük ki başka kimseye yer kalmasın.”** sözüyle nasıl anlarız?

Cehennemin varlığını inkâr etmek başkadır, bir insanın cehenneme gitmemesini istemek başkadır; ikisini karıştırmamak gerekir.

Hümanist felsefe, cehennemi gereksiz ve acımasızlık olarak görüyor ve varlığını inkâr ediyorlar. Bu bakış ve bu fikir imanla asla tevil edilemez. Bu fikir zımnen -haşa- Allah'ı yalanlama, Allah'ın iradesini gereksiz görmek anlamı taşımaktadır.

Oysa Hazreti Ebu Bekir (ra) ya da Üstadımız, insanların cehenneme girmesini merhametleri gereği şiddetli bir şekilde istemiyorlar; ama cehennemi de gereksiz ve acımasız görüp inkara kalkışmıyorlar.

“Kâfirin azap çekmesine acıyıp şefkat eden adam, şefkate layık hadsiz masumlara acımıyor...”(1)

Üstadımızın bu veciz ifadesi, küfre verilen cezayı inkâr eden hümanist felsefeye bir itirazdır.

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, hümanist felsefe cehennem ve ceza kavramlarını inkâr edip insancıl bulmuyorlar. Halbuki zalim izzeti ile mazlum ise zilleti ile ölüp gidiyor; zalimin hesap verdiği mazlum hakkını aldığı bir ceza diyarı olmazsa, asıl o zaman insancıl ve adil olmaz...

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(46. Mektup\)](#).